

Dívka, která koplá do vosího hnízda

Právo | 20. 5. 2010 | rubrika: Salon | strana: 7 | autor: Štěpán Kučera

Stieg Larsson se nestydí bavit

Snažně se přimlouvám, ať se z děje prozrazuje co nejméně, napsala mi redaktorka nakladatelství Host, které Larssonovu trilogii vydává. Tomu rozumím a Stiega Larssona ani jeho detektivní trilogii *Milénium* navíc není třeba českému čtenáři nijak zvlášť představovat, proto budu psát o něčem jiném. Mám rád knížky, které se nestydí bavit. Nedávno jsem se na tomhle místě zmínil o Platónově *Symposionu* – v něm je mimo jiné vtipná scéna, kdy jeden z účastníků hostiny nemůže pronést svou chvalořeč na boha Eróta kvůli záchvatu škytavky. Mám rád i knížky, při kterých lze tajit dech – nezapomenu na svůj dětský zážitek z četby *Záhady hlavolamu*, kdy jsem pokukoval po dveřích svého pokoje, jestli se na nich pomalu nehýbe klika stejně jako na dveřích dílny Jana Tleskače. Nebo když jsem v odrostlejší věku hltal *Ducha děvky*, velkolepou románovou fresku Normana Mailera o amerických tajných službách. A tak nějak píše Stieg Larsson.

Státní zástupce Richard Ekström si zapomněl doma multifokální brýle, takže mu nezbylo než posunout si ty na dálku na čelo a mhouřit oči, aby dokázal přečíst své poznámky psané drobným písmem. Spěšně si pohladil blondatou bradku, poté si znovu nasadil brýle a rozhlédl se po místnosti.

Lisbeth Salanderová seděla vzpřímeně a s nevyzpytatelným výrazem hleděla na státního zástupce. Její tvář i oči byly nehybné. Vlastně se zdálo, že je duchem nepřítomná. Nastal čas, kdy ji měl státní zástupce vyslechnout. „Rád bych vám připomněl, slečno Salanderová, že vypovídáte pod přísahou,“ řekl nakonec Ekström.

Lisbeth Salanderová nehnula ani brvou. Státní zástupce zjevně počítal s nějakou reakcí a několik vteřin vyčkával. Poté zvedl obočí.

„Takže tedy vypovídáte pod přísahou,“ zopakoval.

Lisbeth Salanderová dala hlavu na stranu. Annika Gianniniová byla zaujata čtením čehosi v protokolu z předběžného vyšetřování a zdálo se, že Ekströmovým slovům nevěnuje pozornost. Žalobce sebral své písemnosti. Po chvíli nepříjemného ticha si odkašlal.

„Dobře,“ řekl smířlivě Ekström. „Přejdeme přímo k událostem, které se odehrály šestého dubna letošního roku u chaty zesnulého advokáta Bjurmana na Stallarholmenu. Z toho jsem dnes ráno při vznesení žaloby vycházel především. Pokusíme se vyjasnit, proč jste se vydala na Stallarholmen a postřelila Carla-Magnuse Lundina.“ Ekström vyzývavě pohlédl na Lisbeth Salanderovou. Ta stále nehnula ani brvou. Státní zástupce se najednou zatvářil vyčerpaně. Rozhodil rukama a podíval se na předsedu senátu. Soudce Jörgen Iversen se tvářil pochybovačně. Zahleděl se na Anniku Gianniniovou, která se stále zabývala jakýmsi papírem a vůbec nevnímala okolí.

Soudce Iversen si odkašlal. Pohledem přešel k Lisbeth Salanderové. „Máme si vaše mlčení vysvětlit tak, že odmítáte odpovídat na otázky?“ otázal se.

Lisbeth Salanderová otočila hlavu a pohlédla soudci Iversenovi do očí.

„Ráda vám odpovím na otázky,“ odpověděla.

Soudce Iversen přikývl.

„Pak byste snad mohla odpovědět na mou předchozí otázku,“ vložil se do toho státní zástupce Ekström.

Lisbeth Salanderová mlčky pohlédla na Ekströma.

„Byla byste tak laskavá a odpověděla na otázku?“ řekl soudce Iversen.

Lisbeth opět otočila hlavu k předsedovi senátu a zvedla obočí. Její hlas zněl jasně a zřetelně. „Na jakou otázku? Vždyť tamhleten,“ — Lisbeth pokývla k Ekströmovi — „tu zatím vyrukoval jen se spoustou nepodložených tvrzení. Já v tom žádnou otázku neslyšela.“ Annika Gianniniová zvedla oči. Dala lokty na stůl a s náhlým zájmem si opřela obličej o dlaň. Ekström na několik vteřin ztratil nit.

„Byl byste prosím tak laskav a zopakoval otázku?“ navrhl mu soudce Iversen.

„Ptal jsem se, jestli... jste jela do chaty advokáta Bjurmana za účelem postřelení Carla-Magnuse Lundina?“

„Ne, řekl jste, že se pokusíme vyjasnit, jak došlo k tomu, že jsem se vydala na Stallarholmen a postřelila Carla-Magnuse Lundina. To nebyla žádná otázka. Bylo to obecné tvrzení, do kterého jste předem zahrnul mou odpověď. Já za vaše tvrzení neodpovídám.“

„Nechyťte se slovíček. Odpovězte na otázku.“ „Ne.“ Rozhostilo se mlčení.

„Co má to vaše ne znamenat?“ „Odpověď na vaši otázku.“ Státní zástupce Ekström si povzdechl. Tohle bude hodně dlouhý den. Lisbeth Salanderová na něj vyčkávavavě hleděla.

„Zřejmě bude nejlepší, když to vezmeme od začátku,“ řekl Ekström. „Byla jste šestého dubna letošního roku na letní chatě zesnulého advokáta Bjurmana?“ „Ano.“ „Jak jste se tam dostala?“ „Jela jsem pendlem do Södertälje a pak autobusem do Strängnäs.“

„Z jakého důvodu jste na Stallarholmen jela? Měla jste tam smluvenou schůzku s Carlem Magnusem Lundinem a jeho kamarádem Sonnym Nieminem?“ „Ne.“ „A proč se tam objevili?“ „Na to se musíte zeptat jich.“ „Teď se ptám vás.“ Lisbeth Salanderová neodpověděla. Soudce Iversen si odkašlal. „Předpokládám, že slečna Salanderová neodpovídá proto, že jste ze sémantického hlediska opět použil tvrzení,“ snažil se mu pomoci Iversen. Annika Gianniniová se najednou zasmála přesně tak nahlas, aby to bylo slyšet. Okamžitě zmlkla a znovu se ponořila do svých papírů. Ekström na ni popuzeně pohlédl.

„Proč myslíte, že se Lundin s Nieminem objevili v Bjurmanově chatě?“

„To nevím. Hádám, že tam jeli založit požár. Lundin měl v tašce pod sedlem svého harleye litrovou láhev benzínu.“ Ekström sevřel rty.

„A proč jste do chaty advokáta Bjurmana jela vy?“ „Sháněla jsem informace.“ „Jaký druh informací máte na mysli?“

„Informace, které zřejmě Lundin s Nieminem přijeli zničit a ze kterých by vyšlo najevo, kdo toho hajzla zavraždil.“ „Takže podle vašeho mínění byl advokát Bjurman hajzl?“

„Rozumím tomu správně?“ „Ano.“ „A proč si to myslíte?“ „Byl sadistická svině, dobytek a násilník, takže hajzl.“

Lisbeth odcitovala text, který zesnulému advokátu Bjurmanovi vytetovala na břicho, čímž nepřímou přiznala, že to byla její práce. Z toho však obžalovaná nebyla. Bjurman žádné ublížení na zdraví nenahlásil, a nebylo tak možné prokázat, zda si nápis nechal vytetovat dobrovolně, nebo zda k tomu došlo za použití násilí.

„Takže vy zde jinými slovy tvrdíte, že se váš poručník dopustil trestného činu? Můžete nám povědět, kdy k tomu podle vás došlo?“

„Došlo k tomu v úterý osmnáctého února 2003 a pak znovu v pátek sedmého března stejného roku.“

„Při předběžném výslechu jste policistům odmítla odpovídat na otázky. Proč?“ „Protože jim nemám co říct.“ (úryvek)